

ת"פ 14102/01/17 - מדינת ישראל נגד א.א.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14102-01-17 מדינת ישראל נ' א'

לפני כבוד השופט נעה תבור
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד טל הוד

נגד
הנאשם:

א.א.
ע"י ב"כ עו"ד זוהר דיבון

פסק - דין

בפתח הדברים וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה על זיכוי המוחלט של הנאשם.

פתח דבר, כתב האישום ותשובת הנאשם

1. המתלוננת גוללה בכאב את סיפור חייה כפי שהיא חווה אותם, רווי קשיים סבל ואכזבה מן האנשים הקרובים אליה ביותר. אין לי ספק כי תחושותיה הקשות של המתלוננת והנטל שהיא נושאת איתה מכבידים על לבה.

ואולם, תחושות לחוד וראיות לחוד, לא כל שכן ראיות מעבר לכל ספק סביר כנדרש במשפט פלילי. בסיומו של ההליך, לאחר ששמעתי את הראיות עד תום ועיינתי במוצגים מצאתי כי אין כל אפשרות לקבוע שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

2. הנאשם והמתלוננת היו בני זוג במשך כשנתיים ובשנת 2016 נולד להם ילד משותף. על פי עובדות כתב האישום מערכת היחסים התערערה לאחר הולדת הבן על רקע העובדה שהמתלוננת חדלה לעבוד. נטען כי הנאשם איים לגרש את המתלוננת מהדירה ואף מנע ממנה אוכל. בנוסף מתוארים שלושה אירועי אלימות. **בראשון** נטען כי בתאריך 17.8.16 בשעה 4:30 לפנות בוקר לאחר שהתינוק בכה תקף הנאשם את המתלוננת בכך שירק עליה, הכה אותה על ידיה ודחף אותה לעבר המקרר בכך שבעט בישבנה. לאחר מכן כאשר המתלוננת התקשרה למשטרה, ניסה לקחת את הטלפון מידיה והמשיך להכותה עד כי נגרם למתלוננת סימן אדום על היד. **בשני**, במועד כלשהו בין מרץ לאוגוסט 2016 דחף הנאשם את המתלוננת **ובשלישי** הכה אותה באמצעות נעל על רגליה.

3. הנאשם כפר במיוחס לו. הכחיש כל אירוע של אלימות, הכחיש הטענה שלא איפשר למתלוננת לאכול והכחיש הטענה שאיים לגרשה מן הדירה (ראו התשובה לכתב האישום פרוטוקול הדיון מתאריך 09.07.17).

גרסת המתלוננת ומהימנותה

4. ראיות המאשימה התבססו בעיקרן על עדות המתלוננת. התלונה הוגשה על ידי המתלוננת בתאריך 17.8.16 (**נ/11**). בעת הגשת התלונה סיפרה המתלוננת על אווירה עכורה בבית. לדבריה בבוקר אותו יום, בשעה 4:15

לשמע בכי התינוק, קמה מהספה וכעסה על הנאשם שאינו מחבק את התינוק. לדבריה בתגובה קם הנאשם, לקח את הממיר מהסלון והעבירו לחדרו, ירק עליה "מלא פעמים" והכה אותה עם הידיים (החוקר הבחין בסימן אדום ביד), בעט בישיבה. כאשר רצתה להתקשר למשטרה לקח מידיה את מכשיר הטלפון והמשיך להכותה. המתלוננת הוסיפה שהנאשם תקף אותה גם כשהיתה בהריון וגם פעמיים לאחר שהתינוק נולד. כן מסרה שבאחת הפעמים נגרמו לה סימנים כחולים ברגליים והנאשם הכה אותה עם נעל ובארוע אחר דחף אותה "כמו היום". כאשר נשאלה אם הנאשם מתעלל בה השיבה בחיוב ואמרה שהוא משאיר אותה ללא אוכל וללא כסף. לשאלה אם הנאשם מאיים עליה השיבה בחיוב וסיפרה שהוא מאיים לגרשה מן הדירה.

5. עדותה של המתלוננת בבית המשפט היתה סוערת ונרגשת לוותה לא אחת בבכי. בשלב מסוים היה צורך להפסיק את שמיעת העדות לפרק זמן קצר על מנת שתוכל להתאושש ולהשלים את החקירה.

6. לצד הקושי הרגשי של המתלוננת בלט בעדותה כי היתה מחמירה בהרבה ממה שייחסה לנאשם בעת הגשת התלונה במשטרה. האלימות שהיתה מוגבלת במשטרה לארבעה מקרים התרחבה כך שהפכה לתמונת אלימות נמשכת ארוכה ורצופה החל מן החודש השלישי להריון ובמשך למעלה משנה עד הוצאת הנאשם מהבית על ידי המשטרה (עמ' 5 ש' 17, עמ' 6 ש' 18). עד כדי כך העמיקה ההאשמה שהטיחה המתלוננת בנאשם עד כי תיארה אותו במילים "יש כאן רוצח, אני ראיתי בעיניים שלי שאני הולכת לא לחיות" (עמ' 15 ש' 19 וגם עמ' 25 ש' 32).

7. לתלונה נוספו בעדותה של המתלוננת כהנה וכהנה תוספות:

א. המתלוננת הוסיפה האשמה חדשה לפיה הנאשם עיקם את אצבעותיה (עמ' 7 ש' 1). כן הוסיפה כי נהג להכותה עם כפות ידיו על ראשה (עמ' 7 ש' 4 ואילך).

ב. ראשון האירועים שתיארה היה אירוע אלימות בחודש השלישי להריון לגביו טענה כי הנאשם הפיל אותה במדרגות (עמ' 12 ש' 12) ובהמשך חקירתה הנגדית החמירה עוד וסיפרה ש"הפיל אותי מקומה ראשונה במדרגות" (עמ' 24 ש' 32).

ג. לאלומות הפיזית נוספת אלימות מילולית קשה שנמשכה "24 שעות" (עמ' 6 ש' 9). עוד בתחום האיומים וההשפלה הוסיפה המתלוננת כי הנאשם דרש ממנה לעבוד בזנות "אם אין לה כסף" (עמ' 8 ש' 9). עוד הוסיפה תיאור אודות איומים כלפיה בשעות שקדמו ללידה בעודה במחלקת היולדות (עמ' 8 ש' 2).

ד. נוספו והוחמרו תוצאות האלימות מסימן אדום ביד וסימן כחול ברגל (שלא הוזכר בכתב האישום) לכלל "הרגליים שלי היו כחולות, ממש כחולות, שתי הרגליים, הוא הכה אותי עם נעליים..." (עמ' 5 ש' 28 וגם עמ' 20 ש' 22, עמ' 22 ש' 1).

ה. כן הוסיפה המתלוננת התנהגות אלימה כלפי הרכוש ותיארה שהנאשם נהג לבעוט בדלת (עמ' 6 ש' 20).

ו. שאלת האוכל, שעלתה במשטרה בעקבות שאלת השוטר זכתה אף היא להרחבה בעדות כך שהנאשם "החליט להרעיב אותנו" (עמ' 7 ש' 19) ומספר פעמים חזרה על כך שהבית היה ריק מאוכל.

ז. תיאורי ההאשמה התרחבו וכללו גם עובדות במסעדה בה עבד הנאשם והמתלוננת טענה שכאשר התקשרה למסעדה שוחחה עם שתי עובדות שנקבה בשמותיהן

וגילתה שהנאשם "הנחה אותן לאיים עליי" ... והם אמרו לי אם תעזי להתקשר לכאן אנחנו נראה לך" (עמ' 7 ש' 31).

ח. עם התקדמות העדות הוסיפה המתלוננת גם האשמה לגבי אלימות כלפי התינוק שבאה לידי ביטוי בניעור ובנענוע אלים (עמ' 10 ש' 29, עמ' 13 ש' 21, 28, עמ' 14 ש' 30).

8. בנוסף להוספת אירועים והאשמות ביחס לאירועים שלא הוזכרו כלל בכתב האישום, גם ביחס לאלו שנכללו באישומים חל שינוי בגרסת המתלוננת ועדותה היתה שונה בפרטים רבים מאלו שנמסרו במשטרה. המרכזי בהם היה לגבי הבעיטה בישבן לעבר המקרר שהופיעה בכתב האישום אך בעת העדות השתנה לדחיפה מכיוון החזה למקרר. בעיטה לא נזכרה כלל בעדותה בכל הנוגע לאירועי אותו לילה. מנגד, בעוד שבאישום הראשון מפורטת אלימות של מכות בידיים ובעיטה בבית המשפט הוסיפה המתלוננת שהנאשם הכה אותה באמצעות נעליים במכות כה נמרצות עד שרגליה הפכו כחולות. כן הוסיפה המתלוננת בחקירה הנגדית האשמה כי באותו אירוע ותוך כדי בכיה, איים עליה הנאשם (עמ' 18 ש' 22). השמטת בעיטה והוספת מכות בנעל ואיומים באירוע כה צר ונקודתי מהווים שינוי מהותי של התלונה ברכיבים הבסיסיים ביותר שלה. לא ניתן הסבר מדוע לא זכרה המתלוננת בעדותה בעיטה בישבנה וכיצד נוספו החבלות ברגליים באמצעות הנעל. עוד יצוין כי בעת עדותה לא ציינה המתלוננת דבר בענין יריקה כפי שנזכר בכתב האישום אף שחזרה על תיאור האירוע מספר פעמים ואף שטענה שהאירוע זכור לה היטב וסירבה תחילה לריענון זיכרונה (עמ' 6 ש' 31). על מנת שהיריקה תוזכר בכל זאת, נדרשה התובעת לרענן את זיכרונה של המתלוננת. בהקשר זה אוסיף כי המתלוננת לא הזכירה יריקה גם באוזני השוטרים שהגיעו למקום בזמן אמת (נ/2).

9. החמרת העדות בבית המשפט באופן כל כך קיצוני ואי התאמה בפרטים מהותיים של האירוע מפחיתים ממשקל עדותה של המתלוננת במידה רבה.

10. זאת ועוד - מול עדותה הנחרצת והמוגזמת של המתלוננת ניצבו מספר עובדות חיצוניות הסותרות את העדות ואינן מתיישבות (בלשון המעטה) עם האמור בה:

א. בעדותה תיארה המתלוננת אירוע מאוחר לכתב האישום שהתרחש ביום 11.02.17 בו הגיע הנאשם לביקור פתע בדירתה בשעה 23:00 כשהוא שיכור. לדבריה באותו מפגש הילד ישן והנאשם לא שיחק איתו (עמ' 17 ש' 6). מתברר כי ביום המדובר, הגיעה המתלוננת למשטרה והגישה תלונה (נ/1). דא עקא הסנגורית הציגה סרטון מאותו מועד (נ/19) בו נראה הנאשם משחק עם התינוק, האווירה בסרטון נינוחה, לא נראה רמז לשכרות ולא נשמע קולה של המתלוננת בזמן אמת המתריע מפני שכרות או תחושת סכנה. יתר על כן, בתלונה שהגישה המתלוננת באותו יום, סיפרה כי האירוע האלים היה בכלל ביום הקודם ובאותו יום (יום הגשת התלונה ויום צילום הסרט) כלל לא אפשרה לנאשם להיכנס לדירה בשל התנהגותו המאיימת. הסתירות מהותיות ואינן ניתנות ליישוב, בין הסרטון, להודעה לבין העדות בבית המשפט. הסרטון שולל מכל וכל את האמור בתלונה שהוגשה למשטרה והתלונה אינה דומה לאשר נטען בבית המשפט. חוסר העקביות והתנפצות מול ראייה חפצית מוחשית בדמות סרטון פוגעות פגיעה קשה במהימנות המתלוננת.

ב. המתלוננת העידה תחילה נחרצות שלאחר שנפרדה מן הנאשם לא העביר לה כל תשלום "שום כסף, שום דבר, אף פעם" (עמ' 17 ש' 32). בהמשך נאלצה לאשר שקיבלה תשלום באמצעות בנק הדואר. גם הפעם מול הנחרצות הראשונה הוגש מסמך (נ/16) שהצביע על העברת סכום כסף בסך 1,322 ₪ לחשבונה של המתלוננת.

ג. המתלוננת העידה בבית המשפט ביחס לאישום הראשון, שמחמת המכות באמצעות הנעל, הפכו רגליה כחולות (עמ' 5 ש' 28, עמ' 6 ש' 11, ש' 34, עמ' 9 ש' 17). דא עקא, בחומר החקירה אין כל תיעוד לחבלות על הרגליים ולאותם סימנים מרובים על הרגליים. השוטר שהגיע למתלוננת בעקבות הקריאה באישום הראשון, ציין כי לא הבחין בסימנים כלשהם זולת שריטה קטנה באמצע ידה הימנית (נ/2). אמנם בעת גביית ההודעה כשעה לאחר מכן תיעד החוקר כי הוא מבחין ב"אדום ביד" (נ/11) אך ספק אם אדום זה קשור לאותה שריטה ולא מצאתי קשר בינו לבין תיאוריה של המתלוננת בבית המשפט בדבר זרועות אדומות ורגליים כחולות (עמ' 35 ש' 19).

ד. על פי דוח הפעולה נ/2 התקשרה המתלוננת למשטרה בשעה 4:22. בשעה זו היא נשמעת צועקת בוכה ומתחננת על נפשה במילים "א' תעזוב אותי". השוטר הגיע לדירה כעבור 4 דקות בשעה 4:26 ומבחוץ שמע צעקות אישה. בניגוד לתיאור המכות שלכאורה נמשך תוך כדי השיחה למשטרה וללא קשר לצעקות האישה שנשמעו מבחוץ כאשר נכנסו השוטרים, מצאו את הנאשם שוכב במיטתו ולא הבחינו ב"כל חריג נוסף". היתה זו המתלוננת שגידפה ללא הרף את השוטר בשל אי טיפול בעניינה. לא היה למתלוננת הסבר כיצד פסקה האלימות באחת ותוך 4 דקות עד בוא השוטרים ומדוע אם פסקה האלימות לא פסקו צעקותיה.

ה. המתלוננת סיפרה בעדותה על אלימות קשה כלפיה החל מן החודש השלישי להריון. אלימות זו כללה הטחתה במדרגות כשהיתה בחודש השלישי. והנה בתאריך 27.11.15 כשהיתה בחודש החמישי להריון (כפי שאישרה עמ' 24 ש' 14) הזמינה משטרה וכשהגיע השוטר מסרה כי הנאשם פוגע בה נפשית אך שללה מפורשות אלימות פיזית ואיומים (נ/6). בהמשך אותו ערב שוב הזעיקה את המשטרה והפעם פגש השוטר בנאשם מחוץ לבית וזה סיפר כי חזר לקחת את המפתחות (לאחר שבדוח הפעולה הקודם צוין כי המתלוננת סרבה לתת לו אותם) ואז זרקה לעברו המתלוננת נעל שפגעה בפניו וצעקה כי תאמר למשטרה שהוא מכה אותה והוא יכנס לכלא. באותו יום נחקרה המתלוננת באזהרה בחשד לעבירת תקיפה. המתלוננת סיפרה כי היא בהריון בחודש החמישי ושהיא ואמרה שבמהלך ההריון לא הותקפה פיזית (נ/7 ש' 9 ופעם נוספת בש' 55).

בבית המשפט לא יכלה המתלוננת להסביר את ההבדל בין עדותה לבין האמור בהודעתה במשטרה ובדוח הפעולה מנובמבר 2015 (עמ' 25 ש' 2 ואילך). אמנם ניסתה לומר שהתייחסה לכך שבאותו יום לא היתה אלימות (עמ' 27 ש' 3), אולם הסבר זה אינו מחזיק מעמד נוכח האמור מפורשות בהודעתה מאותו יום השוללת כליל אירועי אלימות קודמים. בסופו של דבר העידה המתלוננת כי אם השוטר כתב בדוח ששללה אירועי אלימות קודמים, הרי שהוא משקר (עמ' 27 ש' 22) ואם כך כתבה השוטרת שגבתה את ההודעה היינו שהמתלוננת שוללת אירועי אלימות קודמים הרי גם שוטרת זו משקרת (עמ' 28 ש' 20).

ו. המתלוננת העידה על כך שעבדה עד סמוך לפני הלידה ורק צמצמה את שעות העבודה בחודש השמיני להריון (עמ' 7 ש' 10, עמ' 25 ש' 14). מנגד בהודעתה (נ/7) סיפרה המתלוננת שהיא בחודש החמישי להריונה והיא אינה עובדת משום שכך הנחתה אותה הרופאה החל מן החודש השלישי (ש' 7). המתלוננת לא הצליחה ליישב את הסתירה בעדותה ובשלב מסוים אמרה שהיתה הפסקה בעבודה שאחריה בכל זאת המשיכה לעבוד (עמ' 26 ש' 15). על מנת להוכיח דבריה בראיה חיצונית הצהירה המתלוננת על כך שביכולתה להציג תלושי שכר שיצביעו על עבודתה במהלך ההריון (עמ' 25 ש' 14, עמ' 26 ש' 15). תלושים לא הוצגו.

ז. המתלוננת העידה על השלכתה במדרגות מן הקומה הראשונה בעת שהיתה בחודש השלישי.

אירוע כזה הוא לכל הדעות אירוע קשה ומדאיג ביחס לשלום המתלוננת ולשלום העובר. המתלוננת לא הציגה כל תיעוד רפואי אודות בדיקה שעברה ביחס לעצמה או לעובר בעקבות האירוע החמור.

ח. המתלוננת העידה על הרעבה עד כדי כך ש **"הבית היה ריק ומרוקן מכל מה שאפשר לחיות"** (עמ' 12 ש' 34). מול עדותה נצבה עדות אחותה שמסרה תיאור עובדתי שונה מאד. אחותה של המתלוננת העידה מטעם ההגנה על הקשר המורכב ביניהן ועל חידושו לתקופה קצרה לאחר לידת התינוק. בתקופה זו של חידוש הקשר הגיעו האחיות לביתה של המתלוננת מידי יום במשך 9 חודשים (עמ' 95 ש' 14) לדברי האחיות בעת הביקורים הבחינה כי הבית מתפקד כסדרו וכי הנאשם דואג לכל צרכי המתלוננת ובנו וגם לרווחתם ולשמחתם ולא חסר דבר (עמ' 97 ש' 15). על מנת להסביר זאת, טענה המתלוננת שאחותה, יחד עם משפחתה ועם הנאשם רקמו תכנית נגדה (עמ' 31 ש' 33 ואילך). לא ברור מדוע ולמה. מה לה לאחותה של המתלוננת נגדה, מה פשר תכנית הקשר וכיצד היא משרתת מאן דהוא. מכל מקום קשה לדבר על עלילה של המשפחה נגדה, שכן לא מדובר בתלונה שהוגשה על ידי המשפחה אלא על ידי המתלוננת, מה גם שבראשית הדרך ביום הגשת התלונה, התקשרה המתלוננת לאחותה וזו ליוותה אותה לתחנת המשטרה ותמכה בה. על פי עדות האחיות מיד למחרת חסמה המתלוננת את כל דרכי הקשר ביניהן וניתקה את הקשר באחת. לא מצאתי כל סיבה לפקפק בעדות האחיות או בתיאוריה אודות התנהלות הבית.

ט. הנאשם נחקר במשטרה בעקבות תלונה קודמת של המתלוננת מנובמבר 2015. בחקירתו מסר לחוקרת שהמתלוננת איימה עליו בעבר והזהירה אותו **"שתעשה לו בלגן"** כמו שעשתה לחבר אחר שלה בשם ק'. ואכן למחרת הגיע הנאשם למשטרה והציג לחוקרת את הסרטון וזו תיעדה זאת במזכר מיום 28.11.15 (נ/14). במזכר ציינה החוקרת כי צפתה בסרטון שהציג לה הנאשם ובו נראים הנאשם והמתלוננת מתווכחים. לדברי השוטרת באותו סרטון נשמעת המתלוננת אומרת לנאשם כי **"הוא לא מכיר אותה ומה שהיא עשתה ל"ק" זה כלום שהיא עשתה לו בלאגן גדול והוציאו אותו מהארץ ושהיא תעשה גם לא' בלאגן גדול"**. אמנם הנאשם לא צירף את הדיסק לתיק המשטרה (שכן התיק ממילא נסגר במשטרה) וגם לא לבית המשפט בהליך הנוכחי (בעדותו מסר שלא שמר את הסרטון בעמ' 47 ש' 16). בהעדר הראיה המקורית, מצאתי כי די בעדות ובתיעוד שנערך על ידי השוטרת לספק ראיה לעצם אמירת הדברים על ידי המתלוננת, ראו בהקשר זה ספרו של השופט י' קדמי, **"על הראיות"**, חלק ראשון, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009 בעמ' 349-350.

המתלוננת בחקירתה הנגדית לא הכחישה עצם אמירת הדברים רק טענה לכך שהיה טעם באמירתם (עמ' 28 ש' 32).

י. המתלוננת תיארה מצוקה גדולה שבה היתה שרויה וזעקתה למשטרה על מנת שתבוא להצילה כפי שהוקלטה במוקד 100 של המשטרה (נ/1). בניגוד לכך, בדוח הפעולה של השוטרים מצוין כי המתלוננת גידפה את השוטרים ללא הרף (נ/2). כאשר התבקשה להסביר זאת בחקירתה הנגדית תחילה לא מצאה לכך כל מענה (עמ' 19 ש' 22) ובהמשך הכחישה קללות וגידופים מצדה והסבירה שהודתה למשטרה שסייעה לה (עמ' 19 ש' 28) ובסופו של דבר העידה כי אם השוטר כתב כך בדוח הפעולה הרי ששיקר (עמ' 20 ש' 4).

11. לסיכום פרק זה - עדותה המוגזמת והמחמירה של המתלוננת והצטברותן של ראיות חיצוניות אובייקטיביות רבות ממקורות שונים (כמפורט בסעיף מעלה) הסותרות את גרסתה, מחלישות מאוד את מהימנותה של המתלוננת עד כדי כך שעדותה חסרת ערך ראייתי.

עדות הנאשם

12. מול ההחמרה הניכרת במיוחס לנאשם, התוספות, הסתירות וחוסר הבהירות שליוו את עדות המתלוננת, נשמעה עדותו של הנאשם פשוטה, עקבית וברורה וכך נותרה גם בחקירה נגדית. הנאשם סיפר על תחילת הקשר בינו לבין המתלוננת ועל התפתחותו משיחות בפייסבוק לכלל היכרות אישית ועד למגורים משותפים והורות לילד. לאורך התקופה העיד על אהבה ודאגה למתלוננת ועל כך שלשם שימור הקשר היה מוכן להבליג על מזגה החם והתפרצויות הכעס כלפיו. עוד סיפר הנאשם על אהבתו הגדולה לבנו ועל הגעגועים אליו בשל כך שמזה למעלה משנה המתלוננת אינה מאפשרת לו לפגוש בו. הנאשם ניסה שלא להחמיר עם המתלוננת, לא להכפיש אותה ולא להשחיר פניה. כך למשל נמנע מתיאורים אודות השלכת חפציו עד שנדרש לכך באופן מפורש ונמנע מלייחס לדבר חומרה אף שמדובר בהשלכה חוזרת של כל בגדיו ורכושו (עמ' 78 ש' 8 ואילך).

13. הנאשם העיד על כך שהמתלוננת אמרה לו כבר בעבר כי "**תשים אותי בבית סוהר**" (עמ' 47 ש' 24) ותזיק לו כפי שעשתה לבן זוג קודם שלה. גם ביחס לכך ניכר בנאשם שלא רצה להחמיר עם המתלוננת. כך למשל כיוונה אותו באת כוחו לכיוון עדות על סרטון בו נשמעת המתלוננת מאיימת עליו, אך הנאשם לא הרחיב על כך (עמ' 47 ש' 13) וניכר בו שהוא משתדל להיצמד לעובדות ולאמור בכתב האישום מבלי להרחיב בדברים שעלולים להזיק למתלוננת. רק בחקירה נגדית, כאשר נשאל על כך שאלות חוזרות על ידי התובעת סיפר שהמתלוננת איימה להכניס אותו לכלא כפי שעשתה לבן זוג קודם שלה (עמ' 68 ש' 13) ועשתה שימוש חוזר באיום הזה כבר משנת 2015 ברגע של כעס וכי לאחר שנרגעה התחרטה על הדברים עד שהתרצה וחזר (ראו כבר בהודעתו **ת/2** ש' 21, ש' 35, 47, עמ' 68 ש' 28, ש' 31, עמ' 70 ש' 19, ש' 30, עמ' 71 ש' 21). תימוכין לתיאורו של הנאשם ניתן למצוא בתלונות שהגישה המתלוננת נגד בני זוג קודמים. החיזוק הוא לאו דווקא בקשר לדפוס פעולה כזה או אחר של המתלוננת אלא לעצם אמירת הדברים על ידי המתלוננת. הנאשם הטיח בפני המתלוננת שאימה עליו מספר פעמים שתביא למאסרו וזו לא הכחישה (ראו העימות **ת/3** ש' 18). איום חוזר בפניה למשטרה יכול להיות מבוסס על אלימות אמיתית ועל כן לא די בכך כראיה עצמאית להחלשת התלונה. עם זאת, איום קבוע בפניה למשטרה תוך איזכור אחרים להם "עשתה בלגן", יחד עם ריבוי פניות למשטרה שאינן מבשילות לכדי אישומים (ובמקרה אחד שהוגש אישום לא התייצבה המתלוננת לעדות), נושא איתו ניחוח של שימוש במשטרה ככלי שרת בסכסוך זוגי.

14. במסגרת פרשת ההגנה הוגשו מסמכים רבים אודות תלונות קודמות של המתלוננת נגד מספר בני זוג קודמים. אינדיקציה לתלונת שווא הוצגה במסגרת **נ/9**. מדובר בתלונה של המתלוננת נגד אדם שהיתה מיוודת איתו וטענה כי תקף אותה, משך בידיה, נתן לה סטירה וגרם לה סימנים כחולים בידיים וברגל וגם בעט בה וגרם לכך שנפלה לרצפה. החשוד מסר לשוטרים שהגיעו למקום כי המתלוננת נכנסה לדירתו וכאשר ביקש ממנה לצאת החלה להשתולל, לשבור דברים. בתיק החקירה מזכר לפיו לאחר שקצין החקירות הורה על שחרור החשוד, התקשרה המתלוננת לחשוד ואמרה שהיא מצטערת ששיקרה ושנעלבה מכך שהוציא אותה מן הדירה. החוקר שכתב את המזכר נכח בזמן השיחה ותיעד אותה. בעקבות זאת זימן החוקר את המתלוננת לחקירה באזהרה בחשד למסירת הודעה כוזבת וזו הכחישה את הדברים ואת קיומה של השיחה (**נ/5**). בהליך זה לא אקבע ממצאים ביחס לתיק אחר (שנגנז) מה גם שלא נשמעה עדות השוטר שכתב את המזכר. עם זאת, המזכר שנכתב על ידי שוטר יחד עם העובדה שאין אחר הגיוני שיכול לנהל שיחה מסוג זה בדיוק באותו עיתוי, מעיבים על כנות המניעים של המתלוננת בעת פניה למשטרה.

15. הנאשם אישר שאחז במתלוננת בידיה ואישר שנותר סימן אדום בידיה (עמ' 51 ש' 24). גם בכך מצאתי כי הוא מעיד בכנות על השתלשלות הדברים מבלי להרחיק עצמו על חשבון מהימנותו. הנאשם העיד כי המתלוננת

היתה נסערת, צעקה, כעסה, השליכה לעברו נעל בזמן שהתינוק איתו (שם בש' 21) וכי ניסה להזיזה מן החדר ולשם כך אחז בידיה. גם בענין זה היה תיאורו עקבי וכך נותר בחקירה נגדית (עמ' 63, עמ' 65 ש' 18). על רקע מכלול אירועי אותו לילה והשתלשלות ההליך הפלילי הנוכחי, הרי שאין בהתנהגות זו כדי להביא להרשעתו של הנאשם בפלילים בעבירת תקיפה.

סוף דבר

16. מאחר ועדותה של המתלוננת אינה מספיקה לשם הרשעה במשפט פלילי ובהעדר ראיות אחרות בעלות משקל להוכחת האישום, אני מורה על זיכוי המוחלט של הנאשם.

17. הקושי בקביעת ממצאי עובדה על יסוד עדותה של המתלוננת עלה ברורות כבר בעת סיום עדותה בבית המשפט, ביתר שאת בסיום פרשת התביעה ובאופן חד משמעי בסיום פרשת ההגנה. בכל אחת מנקודות הזמן השונות, הובע הקושי באזני המאשימה, בזהירות המתחייבת כמובן בשים לב לשלבים השונים של ההליך ובשים לב למידע שהיה קיים באותו שלב. בתיק כזה שבו המפתח הוא עדות המתלוננת ורק היא נשמעה בעת פרשת התביעה ונוכח הקשיים שעלו בבירור בבית המשפט ופורטו בפסק הדין, סברתי שאין זה ראוי כי המאשימה תתעלם מן הקשיים. מטעם זה לאחר שמיעת מלוא הראיות נדחה מועד שמיעת הסיכומים למועד נפרד על מנת לאפשר למאשימה לבחון צעדיה. ברור שהמאשימה צריכה להיות קשובה למתלוננת ובמקרים המתאימים יש לתת לכל מתלונן את יומו בבית המשפט. עם זאת, תפקידה של התביעה אינו מתמצה בהבאת העדים לבית המשפט והעברת ההחלטה ממנה והלאה. תביעה הנוהגת באחריות מעריכה את הראיות ואת טיבן בכל שלב של ההליך ומקום שברור שאין בכוחן של הראיות להצביע על אשמתו של אדם מעבר לספק סביר, עליה לומר כך ולנהוג בהתאם. לא משום החיסכון במשאבים, לא משום החיסכון בזמן שיפוטי אלא משום שזהו תפקידה וזהו המנדט שלה בבית המשפט. התנהגות אחרת חוטאת לתכליתה ולמהותה של התביעה כמי שמייצגת את המדינה ואת האינטרס הציבורי במובנו הפשוט ביותר, זה השומר על הגינות ההליך הפלילי ועל זכויות נאשמים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ו' אדר תשע"ח, 21 פברואר 2018, במעמד הצדדים.